

Man finder det mest naturligt, at Manden og Hustruen stilles ens med Hensyn til Reglerne for Inddrivelse af Underholdsbidrag. (Ændrf. Nr. 4).

Til § 4.

Udvalget, undtagen *W. Neergaard*, der stiller et særligt Ændringsforslag under Nr. 7, skal bemærke:

I Bemærkningerne til Lovforslaget er det som Motiv for, at der tillægges den forladte, men ikke den fraseparerede eller fraskilte Hustru Ret til at faa Bidrag udbetalt af det offentlige, bl. a. anført (formentlig som Hovedmotiv), at den forladte Hustru paa Forhaand staar som den forurettede Part, medens den fraseparerede og fraskilte Hustru enten er den skyldige Part eller dog i det langt overvejende Antal Tilfælde har ønsket eller samtykket i Løsningen af det ægteskabelige Baand.

Man mener imidlertid ikke, at det med Rette kan siges, at den forladte Hustru paa Forhaand staar som den forurettede Part. Hun kan med god Grund være bleven forladt af Manden, f. Eks. paa Grund af Hor, og det synes ganske urimeligt, at det offentlige i saa Fald skal yde hende Bidrag, som ikke er Fattighjælp, medens en Hustru, som ved Mandens Brøde er bleven foranlediget til eller nødsaget til at lade sig fraseparere eller fraskille, intet saadant Krav har paa det offentlige.

Skal der ved Afgørelsen af Spørgsmaalet om det offentliges Udredelsespligt tages Hensyn til Hustruens Skyld eller Skyldfrihed, mener man, at der ikke bør skelnes i al Almindelighed mellem forladte Hustruer paa den ene Side som „skyldfri“ eller „forurettede“ og fraseparerede og fraskilte Hustruer paa den anden Side som „skyldige“. Man burde derimod undersøge hvert foreliggende Tilfælde og kun paalægge det offentlige Udredelsespligt vedrørende Hustruen, hvor hendes Forhold ikke har givet gyldig Grund til, at hun er bleven forladt, frasepareret eller fraskilt. Imidlertid finder man heller ikke Anledning til at foreslaa saadant. En

Undersøgelse af Hustruens Forhold i den ommeldte Henseende er af forskellige Grunde ikke anbefalelsesværdig, og der skønnes ikke at være nogen større Trang til en Lovregel om, at Hustruen skal være berettiget til i visse Tilfælde at faa Bidraget til hende selv fra Manden betalt af det offentlige.

Den rigtige Vej vil formentlig være i Overensstemmelse med Regelen i Lovforslag Nr. 25 (om Børn udenfor Ægteskab m. m.) alene at paalægge det offentlige Pligt til, naar Trang er til Stede, at udrede Bidraget vedrørende Børnene, men da ogsaa med Hensyn til Børn baade af forladte, fraseparerede og fraskilte Hustruer, og hvad enten Moderen har „Skyld“ eller ej. (Ændrf. Nr. 6).

Til § 5.

Har Hustruen fremsat behørig grunddet Begæring, vil der formentlig være samme Anledning til at give Manden Tilhold om ikke at forrykke Fællesboets Stilling, naar han har indgivet Ansøgning om Separation eller Skilsmisse, som naar Hustruen har søgt herom. Det kan bero paa et rent Tilfælde, om Ansøgningen fremkommer fra Manden eller fra Hustruen, og hans Raadighed til at forrykke Boets Stilling bør ikke være afhængig heraf. (Ændrf. Nr. 8).

Har Manden forladt sin Hustru, indeholder den gældende Ret fornøden Hjælp til Fastsættelse af Bidrag til Hustru og Børn, men i visse Tilfælde, hvor Ægtefællerne leve adskilte, uden dog at være fraseparerede eller fraskilte, kan Manden ikke tilpligtes at svare Bidrag. Naar Hustruen i de sidstnævnte Tilfælde indgiver Ansøgning om Skilsmisse eller Separation, skønnes det at være rigtigt, at der haves Adgang til, hvor særlige Grunde ere til Stede, at bestemme Bidrag for hende og paagældende Børn for Tiden, indtil Sagen er endelig afgjort. (Ændrf. Nr. 9).

Foruden de af Udvalget og dettes Flertal stillede Ændringsforslag er af et *Mindretal* (Andreasen, P. Knudsen, M. Lar-